

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Sommer og Høst

Citation: Drachmann, Holger: "Sommer og Høst", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 471. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-workid57495/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

SOMMER OG HØST

Den røde vilde Vin.

Et Sus af sagte høstlig Vind —
 Et Blad, som strejfer let min Kind
 Og falder mig for Fode ;
 Der ligger det paa Gruset blødt
 Og ler til mig saa purpurrødt
 Og gør mig — ja jeg véd knap hvad —
 Saa ungdomsvarm til Mode :
 Du Tid, hvor hun var min, ja min,
 Med denne Vækst, saa svaj, saa fin,
 Med denne Mund, som bød mig glad
 De aabne Læbers Rosenblad —
 O røde vilde Vin!

Du Tid, for Dig jeg bøjer mig,
 For Minderne, som fejrer sig
 Tilsammen ret som Blade ;
 Og rask jeg plukker mig en Krans,
 Før Stormen spiller op til Dans
 Og hvirvler Livets Løv hen ad
 Den aabne Høst-Estrade :
 End er hun nær, end er hun min,
 End venter hun mig svaj og fin
 Og hyder mig saa frisk og glad
 De aabne Læbers Rosenblad —
 O røde vilde Vin!

Af Dig jeg perset har en Drik —
 Men ej for flygtigt Øjeblik
 Med bitter Smag om Munden ;
 Den „vilde“ Vin gav Druenhøst,
 Og Druen glæder i mit Bryst
 Og gør mig — ja jeg véd knap hvad —
 Saa varm til Hjerte-Bunden :
 O Glød for Dig, som end er min,
 For denne Vækst, saa svaj, saa fin,
 For Munden, som mig rækker glad
 De friske Læbers Rosenblad —
 Du røde vilde Vin!

Naar Linden blomstrer.

Sagte gennem Luften strømmer
 Denne Vellugt honningsød,
 Og som duftberust jeg drømmer
 Med en aaben Bog paa Skød;
 Sagte vender Vinden Bladet —
 Hvor Parfumen dog er stærk!
 Hvad er mig, naar Linden blomstrer,
 Selv det lærerigste Værk?

Linden blomstrer, Luften gløder
 Tordensvanger, møt af Sol;
 Blomst ved Blomst mit Øje møder
 Mens jeg vugger i min Stol:
 Havens Flora, just som Aaret,
 Højest i sin Fylde naaet —
 Yppigst Farve, modnest Mængde
 Af hvad der blev tænkt og saaet!

Modne Tanker — farvetunge:
 Rosen svømmer i sit Blod,
 Ældre Slægter, ganske unge,
 Podet Par paa samme Rod!
 Hydens tætte Skærme skygger
 For en nattebleg Jasmin —
 Hvor de hvisker, hvor de længes:
 Hver om sit, og hver mod sin!

Dér er Gangens Perspektiver
 Lukket af en Hasselhæk,
 Hvor en Gud sit Væsen driver
 Mens han holder Folk for Gæk!
 Nu velan! paa Luftens Strømme
 Lad os sagte glide hen;
 Lad mig, medens Linden blomstrer,
 Drømme Tiden om igen!

Sommerferien: Perspektiver
 Af en navnløs Herlighed —
 Sorgløs Lykke, planløs Iver,
 Tyveaarig Kærlighed!
 Blandt Kusiner og Verinder,

Kinden brun og Øjet blankt ...
 Hvor det Perspektiv kan lokke,
 Skygge-dybt, og solblink-langt!

Intet Tryk af Verdenssmerte,
 Ingen Slange under Hæl,
 Ingen Frygt for Rim paa „Hjerte“,
 For Begreb som „Gud“ og „Sjæl“;
 Ingen Verdens Ting i Vejen
 For at føle sig som Prins —
 Navnlig naar Kusine Anna
 Er som Fætterten til Sinds!

Ingen Løfter, ingen Eder
 — Som skal brydes næste Dag —;
 Hjerte kun mod Hjerte leder,
 Længslen er saa ung som vag:
 Fantasien er saa stærk, at
 Selv Naturens haarde Lov
 Bliver blødgjort og ophæver
 Bandet over Mark og Skov.

Da blir til en Urskov Lunden,
 Højen til et dristigt Fjæld,
 Persiens Roser klæder Bunden
 Langs med Engens Grøftevæld:
 Og en Duft af Honningsødme,
 Tung og mættet, strømmer ud —
 For Prinsessen knæler Prinsen
 Hviskende: min søde Brud!

Se, Alverden mig tilhører;
 Det er Dit i samme Stund
 Som jeg sitrende berører
 Med et Kys din bløde Mund! —
 Og den fine Taille skælver,
 Mens jeg Armen om den slaar;
 Og af Persiens Roser kranses
 Brudens blanke, blonde Haar! —

Rige Dage, lyse Nætter
 I en fortsat Drømmestand;
 Tæpper, hvor man Foden sætter,
 Skjult Musik fra Søens Strand:

Det er Voverne, som nynner
 Om den første Kærlighed,
 Uden Næg og uden Brøde —
 Derfor Livets Herlighed! ...

Ak, hvorfor skal Bladet vendes
 I det lærerige Værk?
 Hvorfor kan ej Livet endes
 I Parfumen dødlig-stærk?
 Hvorfor strømmer gennem Luften
 Denne Vellugt honningsød,
 Naar dog Øjet træffer Bogen,
 Som er aaben paa mit Skød?

Dér staar skrevet: Livet fordrer
 Hvermand vaagen til hans Værk;
 Myndig Tale, strenge Ordre —
 Rejs Dig, Mand! vær sund og stærk!
 Efter hver en Ferie — Skolen,
 Disciplin og kærlig Tugt:
 Linden blomstrer; men den sætter,
 Som hver Blomst, for Livet Frugt!

Den unge Ørn.

Hun ventede mig. Det skumred;
 Igennem Skoven jeg løb —
 Og standsede, og dukkede mig varsomt
 Og frem over Grønsværet krøb.

Det blev saa levende Løvet
 Omkring et Bøgetræs Fod;
 Stammen var nøgen, men Smaakrat
 Ympede sig op ad dens Rod.

Jeg gisnede, det var en Grævling —
 Maaske Mikke! Ræv paa Spil —
 Jeg frygtede et Daa-Lam i Fare
 Og tænkte: skal Du slaa til?

Jeg bøjede det dunkle Løvværk
 Til Side paa maa og faa —
 To tindrende klare Øjne
 Fra Skjulelet imod mig saa.

Det var et Barn af den Konge,
Som bygger i Krønernes Læ —
Det var en Ørneunge
Flagret ned fra sit Træ.

Flagret var den fra Reden,
At prøve Vingernes Spil:
Fryvelysten var kendbar,
Men Evnen slog ikke til.

Vel var Ørnen kun liden
Mod Stammens grævoksne Mast,
Men hvor var Hovedet trodsigt
Og Blikket tindrende hvast!

Og vel var jeg selv en Kæmpe
Imod den umyndige Fugl —
Men hvor den maalte min Ringhed
Fra Løvværkets dunkle Skjul!

Saaledes vi maalte hinanden —
Jeg saa' imod Træets Top,
Jeg kunde ej, selv om jeg vilde,
Hjælpe den undvegne op. —

Hun vented mig, Det skumred.
Jeg forned atter min Gang;
Hun vented mig dér hvor Skoven
Ud over Hulvejen hang.

Saa sad vi dér under Løvet —
Min Tale var gaaet i Staa:
To klare, tindrende Øjne
Dybt i mit Øje saa'.

Jeg læste i disse Øjne
Det faste, det stolte Mod ...
Og jeg fortalte om Ørnen
Hist under Træets Fod.

Om Fuglen, som ej forsager,
Som ikke til Rædse! véd,
Som frygter ej Nutid og Fremtid
I sin Umyndighed.

O Elskov, Du Ørneunge!
 Som ikke til Farer véd,
 Som Menneskefrygt ej kender:
 O kongefødt Kærlighed!

Sommerdrømme paa Havet.

I

Den sorte Røg.

„Lad gaa dér agter!“ led Kaptajnens Ord;
 Og Trossen plumped som en Frø i Vandet,
 Og Skibet gik, og vi var to om Bord,
 Og Havnefyret svandt — og bort gled Landet.

Den store, stille lyse Sommernat —
 Hvor Røgen som en kulsort Dragehale
 I leddet Bugtning leged en Tagfat
 Og mørkned de smaa blanke Bølgedale:

„Den stygge, sorte Røg“ — var hendes Ord —
 „Hvorfor skal den nu ødelægge Vandet?“
 Saa sad vi tavse dér en Stund om Bord;
 To tænkte hver for sig paa et og andet.

Den store, stille, lyse Sommernat —
 Og disse glatte, blanke Bølgedale —
 Og denne Røg, som i en træet Tagfat
 Svang bugtende den mørke Dragehale!

„Nej!“ — udbrød jeg — „den Tavshed er for stor,
 Den kunde knuge Skibet under Vandet!
 Røg er kun Røg, og vi to er om Bord —
 Og vi har Kyssets Sprog, har vi ej andet!“

II

Der sad vi Side om Side.

Jeg sejled en Nat over Havet —
 Ej Sol gik ned,
 Ej Gians blev slukt,
 Solen laa dér bag Næsset,
 Paa Klem var dens Øje lukt;

Det var i den lyse Sommer
 Hvor Sol kun paa Skræmt gaar ned;
 Jeg blanded med aabne Øjne
 Mens Skibet paa Havet gied.

Og Havet tog til at nynne —
 Hvor blidt det lød,
 Hvor mild en Klang,
 Som formed en Kvindelæbe
 Den belgende Vuggesang;
 Og aander en Kvindetanke
 I disse dæmpede Ord,
 Saa er det vel Dig Alvidde,
 Som er paa Skibet om Bord!

Jeg sejled en Nat over Havet —
 Ej Sol gik ned,
 Ej Glans blev slukt,
 Jeg saa', hvor hun havde sit Øje
 I drømmende Vemod lukt.
 Dér sad vi Side om Side
 Og lytted mens Bølgen klang:
 Alvilde, jeg kender den Nynnen,
 Den hedder Nirwanas Sang!

 III
Nirwana.

Der leger en Sang gennem Luften.
 I Dagnings blege Glød
 Jeg sidder med Gudebilledet
 Vuggende paa mit Skød:
 Og ser Du den flydende Sølvstrøm,
 Som bærer den mørke Kano;
 Ser Du den Ø i Floden
 Med Templet rejst for os to? —
 „Jeg ser ingen Ø i Floden
 Og ikke den mørke Kano;
 Tempier kan rejses og styrte:
 Nirwana har Plads for os to!“ —

Der leger en Sang gennem Luften.
 Den slaar som en Maage ned

Med Varsko bag Damperens Jernhæt
 I Midnattens Dejlighed:
 Og hører Du Kedelen grynte
 Her dybt under Dækkets Bro,
 Som var den et Vildsvin, der vilde
 Rive isønder os to? —
 „Vel hører jeg Vilddyret grynte
 Bag skrøbelig Plankeværns Bro,
 Men om vi saa slynges i Havet,
 Nirwana har Rum for os to!“ —

Der leger en Sang gennem Luften.
 Fra Dybet fornemmer vi den,
 Hvor Tang-Skoven skilt ad ved Roden
 I Kronen forenes igen;
 Og Kronerne øjner en Sølvstrøm,
 Som bærer den mørke Kano
 Vuggende tyst over Floden
 Til Templet, som rejstes for to. —
 Ak, Elskede, kender Du Floden
 Og ser Du den mørke Kano? —
 Den glider med os, vi, som søger,
 Nirwana! din evige Ro! —

Landevejs-Salmer.

I

O Mo'r, vor gamle Mo'r!

Din Dug er atter bredt paa Jord,
 Dit Krus er atter fyldt —
 Og atter bænket ved dit Bord
 Jeg lægger Stav og Rejsebylt
 Og glemmer, hvad der blev forskyldt,
 Og bøjer mig og kysser Dig —
 O Mo'r, vor gamle Mo'r!
 Og knuger Du mig i din Favn
 Og nævner mig ved Sønnenavn:
 Saa føler jeg, hvor stærk, hvor stor,
 Hvor vennesæl, hvor fordomsfri,
 Hvor rig Du er, o Mo'r!

Den, som mod Kundskab hungrer hedt,
 Du rækker mild din Bog:
 Den, hvem det alt er lige fedt,
 Fordi han blev et sølle Skrog,
 Hvem ingen ænser i hans Krog,
 Ham skjuler Du i Skyggen dér
 Hvor Orm og Orm er et!
 For Dig blev Tyv og Skøge ej
 Hint Skræmselssyn paa Godtfolks Vej:
 Du ammed op hvert lidet Nor,
 Og sæler det sig til, saa har
 Du Linnedsvøb, o Mo'r!

Din Lovbog skal ej ændres om
 Hvert halve hundred Aar;
 Din Formel er ej kold og tom:
 Din Ting-Stav stedse plantet staar,
 Og kranes baade Høst og Vaar,
 Og vinker os og trøster os
 Mod Menneskenes Dom!
 Dit Smil er bredt, din Graad er blød,
 Den falder i dit eget Skød:
 Og vidt Du spreder Rosers Flor
 Ud over Graven, som vi grov
 Os selv --- vor egen Mo'r!

Lad Øjet op fra „Støvets“ Jord
 Til Himlens Telttag se:
 Her i dit Telt er dækt vort Bord,
 Og huser Hjertet Angst og Ve,
 Saa gemmer Ranslen Kniv og Ske;
 Vi bænker om din Fri-Disk os
 Og langer til --- o Mo'r!
 Vel fik vi Brev som Vandringsmand,
 Men række Himlen, hvo som kan:
 Vi bliver her paa denne Jord,
 Forgaar med Dig, staar op med Dig,
 O Mo'r, vor gamle Mo'r!

II

Støvskyer stiger for hvert et Skridt.

Støvskyer stiger for hvert et Skridt,
Og Solen paa Ryggen bager —
Jeg holder med mine Tanker Trit
Og passer mine egne Sager.

Hvem andre skulde vel passe dem?
De kan baade tynge og trykke,
Men mødig og støvet jeg naa'r vel frem
Før Solen gaar bort med min Lykke.

Og synker Du Sol i et knitrende Baal
Bag Vestens flammende Høje,
Jeg har vel endnu i Mærket et Maal,
Vil vove derfor min Trøje.

Fordybet i mine Tanker jeg gaar,
Jeg lader mig bage og stege —
I Solen jeg ser et gyldenrødt Haar
Og Kinder saa lysende blege.

Om disse Kinder jeg nynner en Sang
Og digter et Kvad til de Lokker —
Og slider jeg op Koiurnen en Gang,
Jeg digter endda paa Sokker.

III

Hvad vil de Mennesker? hvad vil de Masker?

Hvad vil de Mennesker? hvad vil de Masker?
Hvad vil jeg dem? Hvem spørger vel derom!
Igennem Grus, igennem Støv jeg trasker;
Min Fod er let — min Ransel den er tom!

Først smed jeg ud, hvad lettest kan undværes,
Og det var meget, det var næsten alt.
Jeg gemte det, hvorpaa der længe tæres:
Det daglig' Brød — og saa en Haandfuld Salt.

Og jeg fik røde, friske Kinder atter,
Og Hvilten fandt jeg sød, hvor jeg den fandt;

Jeg kunde le igen — le med den Latter
Som Fuglens høje, klingrende Diskant.

Men ganske vist, naar jeg mod Aften bøjed
Mit Hoved under Skovens stille Tag,
Saa spored jeg en Kende vaadt i Øjet —
Naa! le bestandig er ej nogens Sag!

Det var vel Aftnens Dug — de klare Taarer,
Som Jorden fælder paa sit eget Bryst;
Men dette Salt er ej af det, som saarer:
Jeg græd mig glad ved Nattergalens Røst!

Den staar med Folkeviserne i Klasse:
De griber ved en evig Poesi,
Og de kan sættes paa en Lirekasse —
Naturens Hjerter bæver dog deri!

IV

Jeg beder ej om det daglige Brød.

Jeg beder ej om det daglige Brød —
Det kan man dog skaffe sig selv til Nød.
Ingen suiter saa næmt ihjel —
Indstiftet blev jo den „hellige Gæld“.

Ved *den* er jeg rig i min fattige Stads,
Tør friste en Dunhed og vove en Spas;
Og kunde Vorherre til Vandreren se,
Han saa' ham paa en Gang græde og le:

Thi Ormen, som kryber ad Vejen hen,
Han har dog et Steds sig en Hjertensven;
Og Sneglen, som hytter sig i sit Hus,
Kan drikke sub rosa en Eiskovsrus.

Og Vandreren, tynget af Byrder og Fejl,
Er han ej som Orm, er han ej som Snegl?
Han beder for *andre*, som lider Nød;
Saa hugger han selv sig det daglige Brød.

V

En Betler jeg mødte; han bad om en Skærv:

En Betler jeg mødte; han bad om en Skærv:
„Ak, Tiden er ond for Haandens Erhverv!“
Jeg rakte ham Haanden; han greb den og saa'
Opmærksomt paa Aarerne, store og blaa.

„Dit Liv blir stakket; din Tid er kort!“
Jeg gav ham en Skærv; saa humped han bort.
I sydende Ildstrømme Sofen sank,
Og dér stod Maanen saa kold og blank.

Og Græshopper gned deres Giges Streng,
Og Dampene drev paa den vaade Eng;
Jeg stirred i Rummet, det store, det blaa:
Da var det, som selv mine Pjalter jeg saa'.

Jeg følte mig et med den Tigger fra før —
Saa vandred jeg bort til min Elskedes Dør.
Men Døren var stænget, Slaaen var lukt,
Huset var stille og Lyset slukt.

Da lo jeg og slog paa en tænkt Mandolin
Og raabte: „Jeg bringer Dig Sange og Vin;
Jeg bringer Dig, hvad der er herligt og smukt!“ ...
Huset var stille og Døren var lukt.

Jeg satte mig ned paa det Tærskeltrin,
Jeg havde ej Sange, jeg havde ej Vin;
Bøjet, med foldede Hænder, jeg saa'
Opmærksomt paa Aarerne, store og blaa:

Ja ja, det vil komme — hvornaar det saa sker;
Den Form, som jeg ejed, jeg ejer ej mer:
Da driver min Sjæl som en Damp over Eng,
Mens Græshoppen gnider sin Giges Streng.

Da suger ej Rus jeg af Livsvædens Saft,
Jeg pukker ej mer paa min selvgode Kraft:
Som Aftenens bølgende Graad over Eng
Jeg trænger mig ind til min Elskedes Seng.

Jeg trænger som Dug mig i Kammeret ind :
 Der ligger hun voksbleg i Faldmaanens Skin,
 Med Øjnene aabne og Munden lukt,
 Hun tænker paa, hvad der var herligt og smukt.

Hun tænker mig hverken i Tiggergestalt,
 Ej heller som den, der evnede alt ;
 Hun sønser ej, hvad hun for *min* Skyld led :
 Hun tænker mig et med sin Kærlighed ! ...

O Tanke, som endnu tør kaldes from :
 Der kunde digtes en Verden derom !
 O Verden af drømmende Kærlighed :
 En Højsang, en Salme derom jeg véd !

 VI

Da Maanen stod bag Skyer.

Da Maanen stod bag Skyer, gik jeg ned
 Til Havets mørke drømmeriske Bred.

Selv-Skyens Net hen over Ætreens Blaa
 Var kun én Streng, som Hænder leged paa ;

Og disse fine, hvide Fingre smaa
 Sløg Strengen i en underskøn Musik,

Og vidt ud lysned Søen langs sin Bred,
 Da Maanen atter frem af Skyen gik.

Der stod jeg ydmyg, slog mit Øje ned,
 Fornam et Lysvæld af en Herlighed,

Fornam mit Selv al Elskovs Udspring nær.
 Fornam min Sjæl af Nattens Rigdom fuld,

Af Selv-Mors Dis, af Hav-Blinks Straaleskær ;
 Tavs stod jeg — denne Tavshed var af Guld.

Musa.

I

Hun elsker mig trods mine Fejl og Mangler,
 Hun er ej blind, bedømmer strengt min Færd,
 Behrejder sig i Ensomheden tidt
 At hun blev min — og elsker mig endda.

Jeg elsker hende; dækker hendes Mangler
 — De smaa, hun har — med Ordets Vin og Blomster;
 Hver Smaafejl bærer jeg til Ciseløren,
 At i sin Kunst han kan forsire dem;
 Jeg fletter hendes Navn i Melodier,
 Som bygger mellem Drøm og Vaagen Bro,
 Ret elverfine, skære Melodier —
 Hun lytter — bøjer Hovedet — og tier ...

Hvem elsker højest af os to?

II

At sætte Livet paa et Tærningkast —
 Det klinger, gør det, kækt. Dér staar Landsknægten
 Med Panden solbrændt og med Øjet hvast,
 I Siden Næven og langs Laaret Sliren;
 Han rønder Storm mod Muren, naar det gælder,
 Og smiler stolt ad Døden, som ham fælder!

Men hun, som sidder ene dér i Stuen
 Og glatter under Smil et krøllet Brev,
 Og læser hvad en solbrændt Krigsmand skrev.
 Og rødmer flint og gemmer Brevet stille,
 Og drager det hver Dag af Skuffen frem,
 Og værges med hvert Ord sig imod Verden,
 Der helst i Flænger hendes Lødem: rev —

Hvad sætter hun ej ind paa dette Brev?

III

Der er paa Fjældenes de høje Vidder
 En Stilhed, en usigelig og dyb;
 Og der er stille ude paa det store
 Regnmærte, blanke, oljeglattede Hav.
 — Tyst som en Grav!

Men mer end alt er der en Stilhed efter
 De ømme lidenskabelige Ord,
 Der dør i Kysset hen — det, som bekræfter:
 Jeg elsker Dig!

IV

Der gives Stjerner, fjernet fra vor Jord
 Saa langt, at deres Straaler Aar behøver
 Forinden Lyset Jordens Dunstkrede klæver
 Og fryder os, vi som paa Kloden bor.

Gik da en saadan Stjerne hen og døde,
 Saa vilde aarevis dens Blik os fryde,
 Skønt slukket længst i Himmeldrummets Øde.

Og Du! ... det Billed er ej svært at tyde:
 Du er den Stjerne — jeg den Jordbebor —
 Etc. ... hvortil de mange Ord?

V

I.

Ved Nattens Frembrud slog det paa min Rude —
 Jeg spurgte højt: hvem der? — men intet Svar.
 Jeg lukked op ... tavst, mørkt og tomt derude.

Og til mit Øre Nattevinden bar
 Et sagte Suk, og jeg gik ud med Lygte;
 Men Haven jeg forgæves gennemsøgte.

Da drev et Indfald mig til ganske stille
 At hviske: Hør mig! hvis Du er mig nær;
 Og følg mig! om Du mig besøge vilde! —

Og atter sad jeg under Lampens Skær
 I Stuen bøjet over Bogens Side —
 Da saa' en Skygge jeg langs Væggen glide.

2.

Jeg stirred stift ... en sorttilsløret Kvinde
Med noget i de blege, dunkle Træk
Som vakte Medynk og som indgød Skræk —

Og tungt lod jeg min Haand mod Bordet falde.

3.

Nej! udbød jeg. Det maa, det skal ej være!
Her i mit Skab er Vin — og Blomster her!
End har jeg høje Guders Gave kær —
End véd jeg Gæstevenskabs Lov at sere!

4.

Den blege Kvinde med de dunkle Træk
Tog Plads paa Bænkens Hynde ved min Side;
Let lod jeg over Luthen Haanden glide,
Og paa mit Bord, hvor Bøger, Pen og Blæk
Forsvundet var, biodrøde, liljehvide
Og saffrangule Roser Vinen kransed ...
Men da jeg rakte Bægret frem mod hende,
Min Haand hun med en Hovedrysten standsed.

5.

„Betragt mig!“ bad den gaadefulde Kvinde.
„Ser Du ej Tidens Mærker om min Mund:
Den nipper ej til Vin, den smiler kun,
Naar andre priser Druens Honningstrømme.
Betragt mit Øje; det har kunnet drømme
Med dugget Glans om Kanaans gyldne Land —
Dets Dug blev Graad — det drømmer aldrig mer!
Jeg føler under Saalen Ørknens Sand,
Træt af min Gang paa Livets Leg jeg ser,
Som Alders Blik ser paa en broget Dukke:
Jeg bærer ingen Sløjfer mer paa Barm,
Jeg bærer ingen Spanger mer om Arm,
Min Silke har jeg spundet — og slidt ud:
Her sidder jeg som Sorgens Enke-Brud,
Hvis Højtsdragt er Vragen af det smukke!“

6.

Urørt stod Vinen for den blege Kvinde.
Jeg letted Lampens Skærm — jeg saa' paa hende.

7.

Og medynksfuld med hende og mig selv
Greb jeg blandt Roserne og lod dem drysse
Ned over Barmens svagttilslørte Hvælv —
Og jeg fik Lyst, den hvide Hud at kysse.

8.

Jeg kyssed ... og som Marmor det mig kølte;
Jeg gøs; men hurtigt greb jeg Drikkekummen
Og drak — og kyssed atter; og jeg fælte
Den svage Runding sig med et at hæve,
Som Fattigbo kan løftes til et Slot!
Da blev det som en Sommerdag med Summen
Af dulgte Bier bag en dufifyldt Lund —
Og hun, den blege, gav sig til at bæve
Med stille Lykkes Sitren om sin Mund,
Og jeg, den blussende, drak sidste Rest
Af Karmen og slog Armen om min Gæst
Og hvisked: Elskte! hviler Du nu godt?

9.

„Ja — ja, min Elskede! jeg hviler dér,
Hvor Timen iler, medens Tiden standser
Sit vilde Hærværk for en Fredens Stund:
Hvor Ungdomsmodet aksler sig et Panser
Mod ham, der haanligt bryder Skjold og Lanser!
Betragt min Barm — end er den hvid og rund —
Nærm til dens Sne kun frit din varme Mund,
Og føl, hvor Hjertet under Sneen brænder!
Læg kun om mine Skuldre dine Hænder
Og leg med Haarets løste Lokke-Fald!
Dit Ønske er min Lov! Din — din er al
Den Glæde, som en Kvindes Æmhed rummer;
Og sover Du, jeg sidder ved din Side,
Jeg kysser bort hvert Spor af, hvad Du led,
Bort fra dit trætte Øje Livets Kummer —
Og i din Drøm skal Lykken dale ned!

Tni om jeg ogsaa selv har maattet lide,
 Og hvad jeg end i Savnets Tid har lidt:
 Min Læbe bar dit Navn i Sorg og Kvide,
 Aldrig jeg glemte Dig, det skal Du vide:
 Mit store Hjerte det er stedse dit!" —

10.

Og Tiden svandt og Natten randt til Ende:
 Ved Daggry kunde jeg min Musa kende.

11.

Da var hun ... Véd jeg selv, om hun var smuk?
 Hvad er vel Skønhed? hvem tør derom dømme?
 Men da hun vækked mig af Nattens Drømme
 Og saa' paa mig og smilede i et Suk,
 Der råbed mer end Kærtegn's Sprog kan sige:
 Da var hun for mit Øje uden Lige!

12.

Det fugtig-blanke Haar i tunge Vover
 Indrammed som en Sky de blege Træk,
 Hvis Spor af overstanden Sorg og Skræk
 Kun klarere mod Morgnens Lykke lyste!
 Og Barmen, for hvis Marmor før jeg gyste,
 Tugtig i al sin Blottethed tilhvisked
 Mit Hjerte Æventyr fra Østerland,
 Hvor Sjælens Glød, af Sagnets Duft forfrisket,
 Dæmper i Roser Fantasiens Brand!
 Fintformet, slank, en Spinkelhed som Vaaren,
 Hvis Knoppers Ynde er saa skønhedsbaaren
 Og som kan svulme moden bag sin Skal,
 Hun var et ædelt ciselért Metal
 Udhamret lødigt „sd den kolde Vef",
 Ej Støbnings Tomhed bag en gylden Hinde:
 Halvt var hun som en Østerlanderinde,
 Halvt som et Syn — og helt var hun en Kvinde!

13.

Ja, hun var smuk — øm, klog og hjertensgod,
 Saa bleg, saa fin som hun nu hælded sig
 Over min Drøm — den Drøm, hun selv forstod:
 Hun var min Musa — hendes Digter jeg!

VI

O lær mig Du, som stedse mig omsvæver
 Skønt fjernet fra min Vej i Rum og Tid,
 Lær mig at tie, naar min Læbe hæver,
 At smile, naar min Sjæl er stedt i Strid;
 Lær mig den tillidsfuldes Munterhed,
 Lær mig at kunne le som den, der véd
 At Lykken venter ham, naar han kan vente:
 Belær mig om den Ejendom, jeg har,
 Om Kapitalen ingen fra mig ta'r ...
 Lær mig at leve nøjsomt af dens Rente!

O lær mig Du, som aldrig Dig beklaged,
 Hvor tidt mit Ilsind voldte Dig et Saar,
 Lær mig at tage ydmyg imod Slaget,
 Som Skæbnen — eller Menneskene slaar;
 Og lær mig, stolt selv under ydmygst Stand,
 Hvor meget Hjertet, naar det elsker, kan
 Af Sorgers Tryk og Kummers Byrder bære:
 Lær mig, at Hjertets Offervillighed
 Er grænseløs — naar det sig elsket véd ...
 O lær mig Taalmod — at jeg alt kan lære!

Jakobsstigen.

Jeg drømte, jeg var død — bag efter Dig,
 Og op til Himlen fo'r jeg, til St. Peder,
 Og banked ydmygt paa. Han knurrede: Nej!

Jeg kiggede skuffet gennem Porten ind
 Og saa' den tidtommeldte Jakobsstige,
 Hvis Top hensemældet i et Straaleskin.

Ad Trinene steg Engle op og ned;
 Ved Foden stod en bleg, sørgmodig Pige,
 Som vendte sig og hen mod Porten skred ...

Aa, Himmell! det var Dig! Jeg huggede Hæl,
 Jeg stemmed Knæ mod Portens Gittertræmmer,
 Indtil St. Peder raabte: Stille, Sjæl! —

Vildt trygled jeg og bad. Og bøjet saa'
 Jeg Dig med Hænder korsvis over Brystet
 For Jakobsstogens sidste Trin at staa.

Højt oppe fra lod da den Tale ned:
 „Hans vilde Adfærd har os ikke rystet,
 Men derimod *din* Sorgs Bestandighed;

„Og blev Du ej ved Himlens Glæder trøstet,
 Saa gaa med ham — drag bort i Fred!
 St. Peder, vis de to til Jorden ned!“ —

Og atter var vi dér, hvor Skov, hvor Sø
 Og hver din stille Bolig rummed os —
 Dé hvor vor Kærlighed kan aldrig dø.

Paa Jorden var vi atter — og tilsammen.
 Højlovet være ... osv. Amen!

Folkevis.

Der var en Gang en Konge —
 En Konge i et Land;
 Det ligger saa langvejs borte
 Bag Sø og salten Strand;
 Han elsked hedt, han elsked ungt,
 Saa skiltes de; det faldt jo tungt.
 Men Tiden, Tiden skrider:
 Han gifted sig omsider.

Han leved med sin Dronning,
 Sin Hustru brav og god,
 Hun skænked ham Sønner og Døtre,
 Han var i Hu saa mod;
 Hun saa' hans Sorg, men spurgte hun,
 Han tav og klapped hende kun
 Og peged for sin Frue
 Ind mod den Børnestue.

Da blev han syg, den Konge;
 Det spurgtes vidt om Land,
 Men ikke do bedste Læger
 At hjælpe var i Stand;

Og der gik lange, lange Aar,
Og Græsset groed i hans Gaard;
Der var ej Raad at vide
Udi den Herres Kvide.

Saa blev en Vismand kaldet;
Den Vismand kom og saa':
Gud bedre Eder, Hr. Konge,
Vi Bud udskikke maa;
Jer Sygdom trodsed Lægers Kløgt,
Men har I mon den *rette* søgt?
Det er blandt Landets Kvinder
Jer Lægedom I finder! —

Da svared Kongens Hustru,
Den Dronning brav og god:
For alle de kloge Koner,
Alt hid jeg stævne lod!
De støbte Voks, de lagde Kort,
Til sidst jeg jog med Skam dem bort;
Ej véd jeg mer at finde
Den rette kloge Kvinde! —

Og se, ind i det Kammer
Brød Aftensolens Strøm —
Dørflojen aabnedes sagte,
Saa tyst som i en Drøm:
Der stod en Kvinde, brudt og bleg,
Og Kongens matte Øje keg
Op mod den Mo'rlille
Og forsked, hvad hun vilde.

Det var den syge Konge
Han løfted Haanden hvid:
Ad Kindens sitrende Fure
Gled der en Taare strid;
Han sukked dybt, han greb med Hast
Og trykked ømt og kruged fast
Den Haand, som Kvinden lagde
Paa Puden — og han sagde:

Min Morgensol, min Elskte,
Min Dug i Ungdoms Dag,